

**"Maybe The Beach Boys
have got you now
Singing Caroline No
rollin' down that empty ocean road
gettin' to the surf on time."**

- Neil Young, 'Long May You Run'

Net als The Beach Boys in de zomer van 1972 zoeken we in dit boek de rust van Nederland op.

We beperken ons tot een beknopte geschiedenis van The Beach Boys en een uitgebreid verhaal van de groep in Nederland. Daarbij bespreken we de concerten die in ons land plaatsvonden tot aan 2023.

Het verblijf in ons land en de opnames voor het album *Holland* in Baambrugge, beide tijdens de zomer van 1972, vormen de kern van dit boek.

Peter Tetteroo en John Swildens

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	8		
1. Ik hoor geen hit	12		
2. The Beach Boys in de jaren 60	16		
3. The Beach Boys komen naar Nederland	32		
4. De tijden zijn aan het veranderen	42		
5. Weg met die witte showpakken	48		
6. Er wordt een zaadje geplant	58		
7. De ommekeer	70		
8. Grand Gala du Disque	80		
9. Holland 1972, Een rustige plek in een wilde wereld?	92		
10. Wonen en werken in omgeving Baambrugge	98		
11. Zij waren erbij	108		
12. BBC2 (De Studio)	130		
13. Holland, het album	146		
		14. Holland, de songs	162
		Kant 1:	
		Sail on, Sailor	162
		Steamboat	172
		California Saga/Big Sur	174
		California Saga/The Beaks of Eagles	180
		California Saga/California	182
		Kant 2:	
		The Trader	185
		Leaving This Town	189
		Only With You	192
		Funky Pretty	194
		Mount Vernon & Fairway, een sprookje	197
		De songs die het niet haalden	202
		We Got Love	202
		Carry Me Home	204
		Out in the Country	205
		De hoes	206
		Andere Tijden	211
		Wat is er nog meer geschreven over Holland?	215
		15. Going Back To Sunny Californ-i-a	218
		16. Endless Summer	238
		17. Daar is Brian	244
		18. Baambrugge revisited	258
		19. Denkend aan Holland... een terugblik	264
		20. De heren van Holland uitgelicht	274
		Over de auteurs 296 Dankwoord 299 Bronvermelding 300	
		Fotoverantwoording 301 Discografie 302 Register 321	

VOORWOORD

In het imposante oeuvre van The Beach Boys zit een album verstopt waar de geschiedenis meestal niet naar omkijkt, maar waar wij Nederlanders nét iets meer mee hebben dan de rest van de wereld. Het waarom zit in de titel van het album verborgen: *Holland*. Je hoeft niet heel lang te raden waar dit album een soort van opgenomen is.

The Beach Boys zaten in een crisisperiode, de recente albums waren weinig succesvol in hun thuisland en in populariteit waren de mannen een beetje voorbijgelopen door een hele generatie nieuwe artiesten. De surfplank kon het gewicht van Brian Wilson niet meer dragen. Een raar soort toeval bracht ze op het idee om dit album in *Holland* op te nemen.

Ze zouden in Nederland een concert geven, maar door heftige mist waren ze flink vertraagd. Toch bleken veel van onze landgenoten bereid heel veel langer in de zaal te kamperen. Sterker nog, we hadden daarna niet alleen belangstelling voor alle knallers uit de jaren 60, maar bleken ook een gewillig oor te hebben voor het latere en soms minder hitgevoelige repertoire van The Beach Boys.

De band werd spontaan verliefd op dit beloofde land en al spelenderwijs ontstond het plan om hier een nieuw album op te nemen. Dat hadden ze nog nooit gedaan; letterlijk zo ver buiten hun *comfort zone*. Echter, alle gerenommeerde studio's in het land waren bezet, dus er moest driftig geïmproviseerd worden. Ergens in Baambrugge stond nog wel een pandje met iets dat in de verte leek op een studio. Het had in ieder geval een bandrecorder met een paar sporen, enkele koptelefoons en nog wel een paar componenten waardoor je het 'studio' kon noemen, maar het was zeker niet berekend op een grote act als The Beach Boys.

Ons land omarmen na een wat uitgebreidere kennismaking viel niet voor iedereen mee. Een paar gasten, zoals Mike Love en Carl Wilson, hadden het hier prima naar de zin, maar een hele hoop anderen (vooral Dennis) wilden eigenlijk zo snel mogelijk terug naar de plek waar het hele repertoire tot stand kwam: Californië en ruime omstreken.

Het genie Brian Wilson – die het aanvankelijke idee van buitenshuis tapen best leuk vond – was nauwelijks in de Baambrugse studio te vinden en als hij aanwezig was, speelde en zong hij alles in één keer in. Het was meteen prima (vond hij zelf) en hij ging meteen daarna weer zijn eigen *God Only Knows*-achtige gang.

Alle prachtige verhalen die om dit album heen hangen, verdienen echt een eigen geschiedschrijving. Dit boek doet recht aan dat verlangen. Het is voor ons land al een heel avontuur, maar de rest van de wereld mag gerust heimelijk meeluisteren.

Je zou in alle sensatiezucht bijna vergeten dat de muziek op *Holland* fantastisch is. Een nummer als *California Saga* – Al Jardine schreef het gedreven door heimwee – en die hit die er eigenlijk niet op stond, maar later tot ieders tevredenheid werd toegevoegd (*Sail On, Sailor*), maken dit album onweerstaanbaar en zo veel meer dan de voetnoot in de carrière van de band waar het album nu voor doorgaat.

Critici die ver buiten 'Holland' wonen, beschouwen dit album na al die jaren incubatie zelfs als een van de laatste echte meesterwerken van deze geweldige band.

Mijn persoonlijke favoriet is *Leaving This Town*. In mijn oren gaat het over de dood, de zeis van de tekst – maar je zou de woorden net zo gemakkelijk kunnen interpreteren als een tijdelijke verhuizing van de veilige haven van Californië naar het gekke Holland en alle avonturen die je daar als gevestigde band kunt beleven.

Geniet van het volledige verhaal, het is heerlijk om een beetje mee te beleven.

Rob Stenders

**"The world could come together as one if everybody
under the sun add some music to your day."**

***'Add Some Music To Your Day',
Brian Wilson, Joe Knott, Mike Love***

IK HOOR GEEN HIT

The Beach Boys zijn terug in Los Angeles en presenteren hun in Baambrugge gemaakte opnames.

“Ik hoor geen hit”, zegt Mo Ostin, de hoogste baas van Warner Brothers/Reprise, de platenmaatschappij van The Beach Boys op 10 oktober 1972. Hij kijkt de kring rond met een blik die teleurstelling en ergernis uitdrukt. Zo moet het ongeveer gegaan zijn.

In Mo’s kantoor in het gebouw van Warner Brothers luistert hij met enkele andere *executives*, een aantal Beach Boys en hun manager naar de mastertape van *Holland*. De groep is binnen komen wandelen met het gevoel dat ze iets bijzonders in handen hebben. Trots leggen ze hun werkstuk op de taperecorder. Op deze koude douche zijn ze niet voorbereid.

“Ik hoor geen single”, zegt Mo. “Ik hoor geen nummer waarbij ik voel ‘dat gaan ze op de radio draaien’. En waar is Brian? Ik zie geen nummers van hem, ik hoor hem niet. Dit gaan we niet uitbrengen, jongens. Niet in deze vorm. Kom eerst maar eens met een song die als single kan worden uitgebracht.”

Als een stel schooljongens druipen ze af. Het is een ambitieuze onderneming geweest, het was een kostbare aangelegenheid. Het resultaat mocht er wezen, vonden ze. En nu stuurt Mo Ostin The Beach Boys terug om hun huiswerk over te doen. The Beach Boys, een groep met een enorme staat van dienst. The Beach Boys, een van de grootste bands ter wereld. The Beach Boys met hun reeks van grote hits. The Beach Boys die voor uitverkochte concertzalen speelden. The Beach Boys die baanbrekende muziek maakten. En nu is hun nieuwe werk niet goed genoeg om uit te brengen?

The Beach Boys die...

Wat is het eigenlijk voor een band?

**"Er bestaat geen groot genie
zonder een vleugje gekte."**

Aristoteles

THE BEACH BOYS IN DE JAREN 60

De broers Wilson – Brian (30-6-1942), Dennis (4-12-1944) en Carl (21-12-1946) – krijgen thuis in Hawthorne, een plaats onder de rook van Los Angeles, de muziek met de paplepel ingegoten. Vader Murry speelt 's avonds piano en samen met zijn vrouw Audree zingt hij muziek uit de jaren 50.

De drie broers plus neef Mike Love (15-3-1941) maken wat opnames op Brians slaapkamer. Hun stemmen passen mooi bij elkaar en met de closeharmonymuziek van The Four Freshmen uit de jaren 50 als voorbeeld proberen ze harmonieën uit. Het klinkt als een klok. Alan Jardine is een studiegenoot van Brian en gaat ook meedoen. Met z'n vijven beginnen ze een bandje. Ze noemen zich The Pendletons, naar het merk Pendleton van hun geblokte overhemden.

THE FOUR FRESHMEN

De broers Don en Ross Barbour zingen in de jaren 40 samen met hun neef Bob Flanigan close harmony. Klasgenoot Hal Kratzsch stelt voor om een 'barbershop'-kwartet te beginnen. Samen zingen ze a capella vierstemmige vocalen. In 1955 hoort Brian het nummer *Day By Day* op de autoradio; hij is vol ontzag. Zijn moeder Audree koopt voor hem het album *Four Freshmen and 5 Trombones*. Brian draait de plaat grijs en probeert op de piano uit hoe de harmonieën in elkaar zitten. Hij vindt de juiste akkoorden en vraagt aan vader Murry, moeder Audree en broertje Carl om met hem samen de vier stemmen te zingen. Pa en Ma zijn onder de indruk van het talent van hun zoon en kopen een bandrecorder voor hem. Nu kan Brian zelf aan de slag met het componeren van meerstemmige zang.

1961. De jongens zingen muziek van anderen, maar Brian wil ook zelf liedjes componeren. Dan komt broer Dennis met een idee. Californië, Los Angeles, strand en de golfslag van de Stille Oceaan zijn gemaakt voor surfen. "Ga over surfen schrijven", oppert Dennis. Brian en Mike gaan aan de slag en de jongens maken hun eerste plaatje *Surfin'* in december 1961.

Mike Love bedenkt de 'bom-bom-bom pom di-di-diter-dit'-zanglijn en zingt de lead vocals: "*Surfin' is the only life, the only way for me, now surf, surf with me*". In de koorzang van Carl, Dennis, Al en Brians falset hoor je meteen de unieke Beach Boys-sound die vanaf dan op alle platen te horen zal zijn.

Surfin.

Zonder hun medeweten geven de leidinggevenden van platenmaatschappij *Candix* de band de naam The Beach Boys mee. Exit Pendletones.

The Beach Boys scoren met *Surfin'* een hit in Californië. Toch zijn de jongens nog niet overtuigd van hun hitpotentie en rommelen een beetje door met een optredentje hier en daar.

Al Jardine ziet geen brood in de muzikale richting die de band op gaat en hij verlaat de band. Buurjongetje David Marks blijkt aardig elektrische gitaar te spelen. Hij gaat Al Jardine vervangen, die op dat moment meer heil ziet in het afronden van zijn tandartsopleiding. Met een jonge David in de gelederen

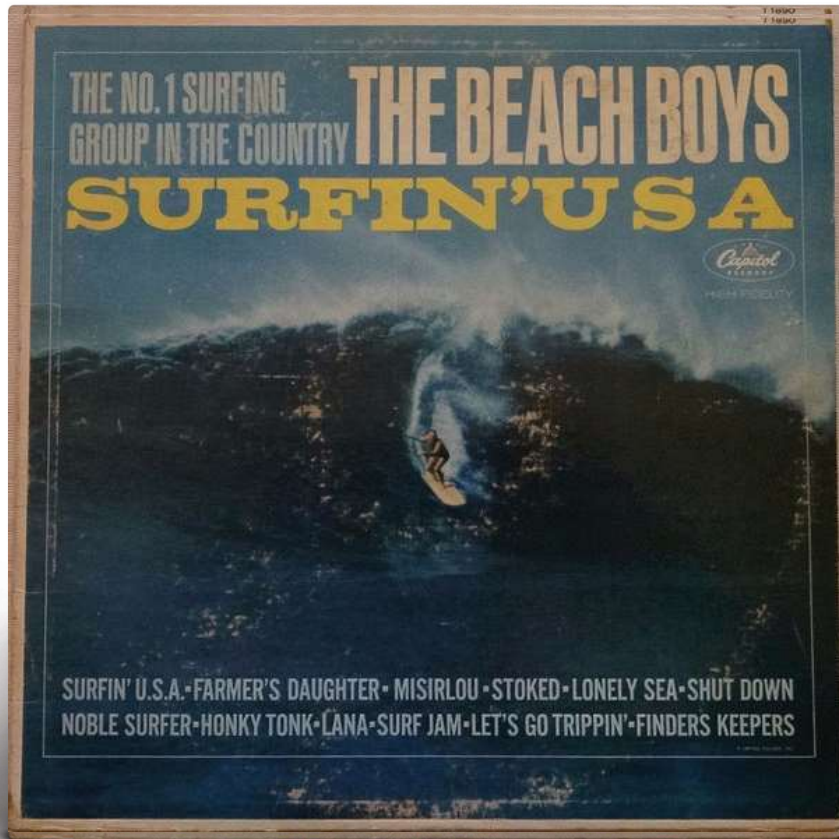

Surfin' Safari.

krijgt de sound meer power. Brian koopt een Fender basgitaar, Carl en David schaffen Fender Stratocasters aan en pa Murry koopt een Gretsch drumstel voor Dennis. Inmiddels scoort *Surfin'* ook landelijk en dringt door tot de Billboard Hot 100 singleslijst, waar het piekt op nummer 75. Nu wordt het serieus.

Capitol Records heeft tot dan voornamelijk artiesten onder contract die niet in Los Angeles zijn geboren en kunnen nu hun slag slaan met lokaal talent. Ze strikken The Beach Boys. *Surfin' Safari* komt op hun label uit.

Surfin' U.S.A. single.

Dit plaatje klimt op tot de 14e plek in de Billboard-lijst. Capitol hoort de kassa rinkelen en brengt de eerste Beach Boys-lp uit met de bekende hoes waarop de jongens – gehuld in geblokte Pendleton shirts – in een pick-uptruck zitten.

De echte doorbraak volgt in 1963 met *Surfin' U.S.A.* Met deze catchy song is de landelijke doorbraak een feit. Brian Wilson, zelf totaal geen surfer, laat een lijst opstellen met de beste surflocaties en verwerkt deze in dit lied, dat hij van Chuck Berry's *Sweet Little Sixteen* 'leende' en waar hij meerstemmige vocalen aan toevoegde.

I Get Around.

You'd catch 'em surfin' at Del Mar, Ventura County line, Santa Cruz, Trestles, Australia's Narabeen, Manhattan, Doheny Way, Haggerties, Swamies, Pacific Palisades, San Onofre, Sunset, Redondo Beach L.A. La Jolla, Waimea Bay.

Zo'n opsomming spreekt de *surf dudes* enorm aan en het zomer gevoel spat ervan af. *Surfin' USA* bereikt plaats 3 in de Billboard-lijst. Met hun volgende platen staan The Beach Boys regelmatig in de hitlijsten.

In 1963 hebben ze hun eerste nummer 1-hit te pakken. *I Get Around* ("Round round get around, I get around, yeah get around, I get around") komt in de

Verenigde Staten en Canada op de eerste plaats in de hitlijsten. Met deze hit verslaan ze The Beatles in de Billboard Hot 100.

Al Jardine valt een paar keer in voor Brian bij liveconcerten en als David Marks het na afloop van een concert aan de stok krijgt met vader en manager Murry Wilson, oppert David zelf dat hij beter kan opstappen. Een aanbod dat pa Wilson graag aanneemt. Voor Marks betekent dit het einde van zijn korte carrière als Beach Boy en Al Jardine wordt weer vast bandlid.

The Beach Boys vormen een band zoals je je een band voorstelt: drums, bas, twee gitaren en een zanger – met tamboerijn. Die oersamenstelling houdt vier jaar stand. Totdat Brian Wilson – de grote animator, bassist, zanger met de falsetstem en bedenker van de liedjes – eind 1964 in het vliegtuig op weg naar een optreden in Houston een paniekaanval krijgt. De andere jongens werken het concert af en zetten de tour voort. Samen met zijn manager vliegt Brian de volgende dag terug naar Los Angeles. Het is de laatste keer dat hij meegaat op tournee. Voortaan blijft hij thuis, terwijl Carl, Dennis, Mike, Al en Brians vervanger Glen Campbell *on the road* gaan als The Beach Boys' levende hitmachine. Campbell houdt het snel voor gezien en Bruce Johnston is de volgende vervanger van Brian, die ondertussen thuis in Los Angeles nieuwe muziek schrijft en produceert.

Steeds vaker laat Brian de door hem bedachte partijen in de studio door sessiemuzikanten inspelen. Zelf zit hij achter de knoppen en voert de regie. Hij laat zich niet meer beperken door het *teenybopper*-idioom. Brian heeft andere muziek in zijn hoofd: complexe composities, knappe arrangementen, ingewikkelde harmonieën. Als de anderen terug zijn van een tour, zingen ze de partijen in die Brian heeft bedacht.

The Beach Boys ontpoppen zich als Amerikaanse concurrenten van The Beatles. Op een andere manier dan Paul en John schrijven zij baanbrekende songs. Muziek die rechtsreeks uit het brein van Brian voortkomt. Voor de teksten doet hij vaak een beroep op anderen.

In 1966 verschijnt *Pet Sounds*, een album dat critici classificeren als een muzikaal hoogstandje dat kan wedijveren met het werk van dat bandje uit Liverpool. En dat is precies wat Brian wil: een album maken zo goed als *Rubber Soul*.

De hoesfoto is geschoten in de San Diego Zoo.

Niet iedereen is blij met de richting die Brian inslaat. Enkelen vinden de nieuwe muziek (surf- en carsongs ontbreken) niet in de 'formule' passen. Op *Pet Sounds* staan persoonlijke liedjes, niet meer de vrolijke 'niets aan de hand'-liedjes in de sfeer van zon, zee, meisjes en auto's.

Capitol doet geen moeite om de plaat te promoten. De platenmaatschappij beweert zelfs dat Mike Love ook niet staat te springen om de succesformule om te gooien, hoewel hij dit later ontkent en op de muziek van *Pet Sounds* trots zegt te zijn.